

Rigsdagsmand udtrykte sig, begyndende Embedsmand; men deres Carriere er omtrent affluttet med det ringe Gagebeløb, om hvis Forhøielse i Anledning af de overordentlige Omstændigheder der her er Spørgsmaal. Den ærede Rigsdagsmands Betragtninger ere fuldkommen rigtige, naar de anvendes paa den unge Volontair, Skriver, Officeer o. s. v. Her kan det siges: lader os ikke sætte en Præmie paa Letfærdighed og belønne ham, fordi han er gift; medens hans Kammerat ikke er gift og har afholdt sig fra at gifte sig af de hæderlige Grunde, som den ærede Rigsdagsmand har anført. Mer sa a d a n n e Tilfælde ere meget sjældne. Den hele Forskjel mellem Gifte og Ugifte har væsentligt sin Betydning netop til Fordeel for den Klasse af Bestillingsmand, paa hvilke disse Betragtninger aldeles ikke passe. Vil den ærede Rigsdagsmand tage den talrige Klasse af Soldatstenter og underordnede Soldatofficerer o. s. v., saa skal han finde, at han her ikke har begyndende Embedsmand for sig, til hvilke han med Føie kan sige: Lad være at gifte Dig, til Du kan faae en høiere Indtægt. Vilde man sige til disse Mænd, at de skulde lade være at gifte sig, saa vilde det være omtrent det Samme, som at fordømme dem til Coelibat. Og det behøves heller ikke; thi deres Indtægter ere tilstrækkelige til under sædvanlige Forhold og Gjennemsnitspriser at forsørge en Familie, med de Fordringer til Livet, som Pluraliteten af disse Mænd have. Den ærede Rigsdagsmand har Ret naar han mener, at vi lide af den Ulempe, at det ofte er Tilfældet, at altfor fornemme Folk — jeg vil snarere sige altfor forvante Folk — ere i lavere Livsstillinger; det er fuldkommen rigtigt. Jeg lider selv daglig under Trykket af de Dnster, der yttres fra saadanne forvante Folk, der ikke kunne leve af deres Lønninger. Men,

om man end erkjender det, om man end bibrager Sit til, saa meget som muligt at holde Saadanne ude, saa er det ikke ganske let at komme hurtigt bort fra et System, som har rodfæstet sig her, og i ethvert Tilfælde er det ved at bedømme Forhold som nærværende nødvendigt, at man tager Forholdene, som de ere, og ikke, som de burde være. Den ærede Rigsdagsmand har fremdeles anført, at Skatteyderne have i Gjennemsnit ikke saa Meget at leve af som de Bestillingsmænd, som der her er Spørgsmaal om at give et overordentligt Tillæg. Jeg veed ikke, hvad den ærede Rigsdagsmand mener ved at trække en saadan bestemt Grænse mellem Skatteyderne og Ikke-Skatteyderne. Mener han ved „Skatteyderne“ den eiendomsbesiddende Borger, saa troer jeg, at han feiler. Jeg troer netop, at vort Land har den Fordeel, at gjennemsnitlig vil Pluraliteten af det Slags Skatteydere være heldigere stillede end Pluraliteten af de Bestillingsmænd, hvorom her er Spørgsmaal; thi Pluraliteten af dem er ikke Folk, som have 6, 7 og 800 Rbd. aarlig; men det er Folk, som have 2, 3 og 400 Rbd. Men det maa derhos vel erindres, at de Bestillingsmænd, som her er Tale om, ogsaa ere Skatteydere, om end ikke Alle umiddelbart til Staten, saa ialfald til Kommunen. Udelukker den ærede Rigsdagsmand fra sin Betragtning de Skatteydere, som kun yde til Staten, og tager han kun Hensyn til dem, som yde til Kommunen, hvilket den ringere Bestillingsmand ligesaa fuldt maa gjøre, og mange Gange mere end de andre Skatteydere, saa vil han finde, at hans Regning endnu mindre flaaer til. (Tscherning Reih) Ja, den ærede Rigsdagsmand maa forlade mig, Meningerne derom ere forskjellige; men jeg troer i denne Henseende dog at kjende ligesaa fuldt til Forholdene som han.